

Posudek na bakalářskou práci Hany BRÁDKOVÉ: Politické a kulturní pozadí Blum-Byrnesových dohod

H. Brádková se ve své třicetistránkové studii zaměřuje nejprve v první části na proces vyjednávání vedoucí k uzavření Blum-Byrnesových dohod v kontextu politické a ekonomické situace Francie v těsně poválečném období. V další části pak autorka pojednává obecněji o situaci francouzské kinematografie ve 20.-40. letech 20. století. Práci zřetelně chybí jasná a dobře vyhraněná problematika – jak už naznačuje její titul evokující dost těžko analyticky uchopitelný koncept „pozadí“. Několik potenciálních zajímavých směrů sice H. Brádková naznačuje (recepce amerických filmů širokým francouzským publikem vs. pohled intelektuálních elit, nebo diskurz představitelů amerického filmového byznysu o „protikomunistickém“, resp. „antitotalitárním“ významu konzumní kultury produkované v USA), ale bohužel je podrobněji nerozpracovává. Práce má tedy charakter spíše povrchní přehledové studie, opírající se o vcelku úzký korpus literatury. O dosti elementárních neznalostech reálií francouzského politického systému svědčí označování de Gaulla, resp F. Gouina „prezidentem“ (bez jakéhokoli upřesnění) v roce 1946 (s. 6). V celé studii najdeme i množství dosti neobratných formulací typu: „komunistická strana, jež apelovala především na emocionální stránky populace“ (s. 1), „stanovovat plány na socializovaný průmysl“ (s. 6), „posílit kolektivní způsob myšlení proti komunismu“ (s. 25). Práce by též potřebovala důkladnou jazykovou korekturu, zůstalo v ní velké množství hrubých gramatických chyb i překlepů (s. 3, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 15, 20, 21, 22, 23, 24). Autorka neprokazuje ani dostatečné zvládnutí formálních pravidel bakalářské práce – viz. podivné poznámky pod čarou a nejednotně prezentovaný seznam literatury.

Celá práce vrcholí závěrem, kde autorka mimo jiné konstatuje: „Ať se to politikům líbí nebo ne, zaoceánská kultura má pro většinovou evropskou společnost neodolatelnou energii sloužící jako impuls modernity po celém světě. Je jen otázka, jestli tento kritizovaný, přesto přirozený jev mohou ovlivnit v době internetu politická rozhodnutí.“ (s. 30) **Pokud autorka dokáže vysvětlit tento podivuhodný myšlenkový konstrukt komisi a při tom objasnit svoje koncepty jako „zaoceánská kultura“, „většinová evropská společnost“, „neodolatelná energie sloužící jako impuls modernity“ a konečně „přirozený jev“, přes všechny zmíněné nedostatky navrhuji hodnocení stupněm dobře.**